

A tanács laptulajdonos akar lenni.

(Saját tudósítónktól.) Egész sor városi intézményt tudnánk felsorolni, amelyek híjjával vagyunk és amelyek mind olyanok, hogy egy komoly, céltudatos és tervszerű városfejlesztési programban a megvalósításra váró tervek legelején foglalnak helyet. Talán még többet tudnánk felsorolni olyat, amelyek — igaz — többé-kevésbé szükségessé, de amelyeket a tanács szerencsétlen varázssvesszője úgy teremtett ide közénk, hogy nincs bennük köszönet. Olyan esetekről — ugy-e — ne is beszéljünk, amikor vezetőállásban levő városi tisztviselőkön mulik, hogy elköltsön-e a város fölöslegesen tizezreket.

A lakosság koncepciókat vár a hatóságtól. Az ipar pangott és a kereskedelem sýnlódött nálunk, a pénzkrisis és a balkáni háboru előtt is. A vállalkozók és a munkások munkaalkalmakra áhítoznak és a kibontakozás, meg a föllendülés után való általános és szomjas vágyakozásban előáll a tanács és így szól:

— Nesztek terveim egyik legnagyobbja. Nem hiszem, hogy van, ami gyorsabb megvalósításra vár. Meg kell csinálni a városi lapot, hogy az előadó urak közgyűlési beszédeit egész terjedelmében lekölzhessük. Gyorsan, gyorsan. Abból az 5000 koronából, amit a városi hirdetések közléséért hat szegedi lapnak kifizetünk, megcsináljuk a városi lapot és közöljük abban a hirdetéseinket.

A közéleti álszemérem úgy parancsolta volna, hogy ezzel a dologgal ne foglalkozunk kritikailag. De kötelességeink törhetetlen teljesítése ránk kényszeríti, hogy ezt az álszemérmert leküzdjük. Még nyíltabban. Aból az 5000 koronából, amit a városi hirdetések közléséért a helyi lapoknak kifizetnek, ránk egyenlő elosztás esetén 800 korona jut. Azt hisszük, ennek elvesztése egyetlen lap mérlegét sem borítja föl. És most értünk oda, ahol a kutya el van ásva. Közigazgatási nagyemberek kedvenc és — sajnos — gyakran hatásos érve, hogy az újságírók felületesek, nem értenek a dolgokhoz, amikről írnak. Ennek az igazán egyszerű érvnek az elementáris erejével mi nem tudunk szembe szállni. De a tanács most kezünkbe adta a fegyvert, a lapkiadáshoz mi értünk. Egy szót se szóljon. Tehát idefigyeljen és tanuljon.

A városi lap nyomása, szerkesztése és adminisztrációja 5000 koronából semmi esetre se futja. Hiszen a tanács hozzáértésére az is jellemző, hogy amikor számításokat akar csinálni, akkor csak a nyomdai kiadások érdeklik. Hát a szerkesztés? Tudja-e azt a tekintetes tanács, hogy a lapok hirdetési rovata sincs kész a megszerzéssel és kiszéddéssel? És az adminisztráció: a lapkihordás, a bélyegköltség, a fűtés, a világítás, a helyiség és a kiadóhivatali személyzet, amely — ha városi — soha sem takarékoskodik, amikor fizetésemelésről, drágasági pótlékról és más mi egyéb ilyen földi javakról van szó.

És ki lesz a szerkesztője az új lapnak? Talán egyik városi tisztviselő, aki a közérdek iránt való szent lángolásból vállalkozik az új munkakörre? Aligha és mi meg nem rójuk érte.

Nyilvánvaló, hogy a tanács így gondolkozott: Ma 5000 koronát fizetek ki a lapoknak a hirdetésekért. 4197 koronáért kinyomatom a havonként kétszer megjelenő városi közlönyt. Lesz tehát lapom és megtakarítok pont 803 koronát. Megfeledezett persze mindazokról a kiadásokról, amelyek a

Kiss Józsefet ünnepli az ország.

(Saját tudósítónktól.) Az Akadémia palotája vasárnap délelőtt egy előntött sziget volt egy viharosan hullázó emberáradatban, amelynek a kisebbik része bent, a díszterem falai között gözölgött és égett a magaelkesedése tüzeiben, a nagyobbik tömege pedig kiint rekedve az utcán vagy a lépcsőkön, meg a folyosókon türelmetlenkedett és dönggette az ajtókat. Ezt a forró áradatot a *Petőfi Társaság* zudította az Akadémiára azzal, hogy ünnepet rendezett a *hetven esztendőss Kiss Józsefnek* és hasztalan volt minden fegyelmező intézkedés, gyalogos rendőr, lovas rendőr képtelen volt kordában tartani azt a rengeteg embert, aki mind ott akart vagy ott akart volna lenni, hogy az agg poetának szíve szerint hódoljon. Ez a lázas özönlés aztán megadta a legnagyobb szépséges és legszebb sikerét az ünnepnek, mert a poetának mégis az a legigazabb dicsősége, ha igen sokan szeretik.

De hivatalos disze is nagy és teljes volt az ünnepnek. Részt vett benne a kormány, amelyet *Jankovich* Béla kultuszminiszter, az Akadémia, amelyet *Berzevich* Albert, a Kisfaludy Társaság, amelyet *Beöthy* Zolt képviselt. Budapest székeséfváros üdvözlét *Bárczy* István polgármester tolmácsolta, a költő szülővárosa, *Mezőcsát* díszpolgári oklevéllel hódolt nagy fiának, amelyet nyolc tagu deputáció élén *Bottlik* József főszolgabíró hozott el neki. És ott szorongott az ünnepi terem kohójában Budapest egész kulturális közléte, körülvéve a legszebb közönség áradatával, gyönyörű nők, forró lelkű fiatalság, vagy félezer kigyult szemű, fehér ruhás fiatal leány, akik virággal a kezükben várták a költő megjelenését.

Tizenegy órakor nyitotta meg *Herczeg* Ferenc elnök az ünnepi ülést szép beszéddel. Ebben az országban, mondotta, ma is ragyog még *Petőfi* napja, ma is nagy hatást ér el *Himfy*, *Jósika* és *Jókai*, ma is a közönség kedveltjei, *Eötvös* borongós bölcselét ma is értékelik, *Mikszáth* írásait ma is szeretik és *Kiss József* ma is az ország legkedveltebb költője. Ha valamilyen politikai szerencsétlenség eltörölné ezt az országot, a magyar kultúra ezek révén akkor is fényesen tündökölné. Ez a kultúra a nemzet ékesége, de erőssége is, mert aki a költőt ünnepli, a nemzet halántékát övezi babérrel. Ezért országos jelentőségű ez az ünnep.

Zajos éljenzés és taps fogadta a beszédet, utána *Pakots* József a *Petőfi-Társaság* titkára tartott érdekes, adatok előadást arról a régi, erős és bensőséges kapcsolatról, amely *Kiss Józsefet* és a *Petőfi-Társaságot* egymáshoz fűzi. Igen nagy figyelemmel hallgatták.

Rákosi Jenő az ünnepi program három férfit jelölt ki szónokul — ugymond, — *Herczeget*, *Molnár* Ferencet és őt. Ha végigte-

nyomáson felül a lapkiadással járnak. És még arról, hogy minden városi munka legáltalább a rendes kiadások felét tulkiadás címen emésztí meg. És még arról, hogy így a városi hirdetéseknek távolról sem lenne meg az a publicitásuk, ami ma megvan. És még arról, hogy vannak sürgős hirdetések, amelyek közlésével nem lehet hetekig várni.

És még sokról, amik mind az involválják maguk után, hogy ezt a szerencsétlen tervet sietve levegye a napirendről.

kintünk ama küzdelmen, amellyel sikerült feljönni a terembe és látván kint az Akadémia előtt az ünneplő tömeget, akkor elmondhatja, hogy ők hárman, ha összeszűrik minden tudományukat, úgy ünnepelni, mint e tömeg, nem lesznek képesek.

A következő szónok: *Molnár* Ferenc ötletesen beszélt *Kiss Józsefről*, akinek a költeményei az örökkévalóságig fognak élni, mert a költő az örökkévalóság részére dolgozott. Azután *Jászai* Mari, a Nemzeti Színház művésznője lépett a felolvasó asztalhoz és elszavalta *Kiss Józsefnek* két megragadó költeményét, az *Agota kisasszonyt* és a *Simon Juditot*.

Ezzel az ünnepi közgyűlés felolvasó része véget ért és az elnök *Ferenczi* Zoltánt, *Neugebauer* Lászlót és *Farkas* Pált felkérte, hogy hozzák az ünnepeit költőt a terembe. Mikor *Kiss József* kezében rózsabokrétával a terembe lépett, a közönség felállott és percekig zúgó taps közepette valóságos virágeshullott rája. Leányok és asszonyok százával dobálták a rózsát. A költő meghatva állt az emelvényen a forró viharban.

Oly nagy volt az ováció, hogy *Jankovich* Béla miniszter percekig nem juthatott szóhoz. Mint a magyar kultúra jelenlegi őre üdvözölte a miniszter a kultúra nagymesterét és kívánta neki, hogy sokáig viruljon a babér, amelyet ma kapott.

Utána *Bárczy* István polgármester a főváros nevében köszöntötte *Kiss Józsefet*, majd *Bottlik* József főszolgabíró a költő szülővárosa, *Mezőcsát* nevében fejezte ki hódolatát és nyújtotta át a díszpolgári oklevelet. *Szatmári* Mór a Budapesti Újságírók Egyesülete nevében, *Váradi* Antal pedig a nagyváradi Szigligeti-társaság és az Eperjesi Széchenyi-kör megbízásából mondott üdvözlő beszédet.

Végül a tanulóifjuság részéről három bájos leány jelent meg a pódiumon és *Barabás* Elly, a váci-utcai leánygimnázium tanulója mondott megható üdvözlőbeszédet és nyújtotta át a leányok babérkoszoruját. A leánykák üdvözlését könnyes szemmel hallgatta a költő. Az egyetemi kör szónoka volt az utolsó üdvözlő és azután *Kiss József* mondott köszönetet az ünnepeztetésért.

— Érzelmeimről kellene számot adnom, — ugymond — de vegyétek tekintetbe, hogy én ma először vagyok hetven éves és még nem tudom, mit lehet, mit szabad ilyenkor éreznem. De talán nem is igaz, az a hetven év csak mese. A nagy lexikon, mellyel különben vitatkozni nem lehet, ezuttal füllen, csal. Hiszen az a mérhetetlen távolság, mely az indulástól elválaszt, olyan közelnek tetszik, mintha csak tegnap lettem volna tizenhét éves. Azután egyes visszaemlékezéseket mondott el és beszédét így fejezte be: Azt a tüzet, mely szemeitekben parázslík, azt a lángot, amely fellém lobog, azt a drága mosolyt, mely asszonyaitok ajkát édesíti, azt a tavaszi égzengést, mely tapsaitokból mint

Részuánytőke: 6.000.000 korona.

OLCSÓ DIJAK!

KARTELEN KIVÜLI!

a legelőnyösebb élet-, tűz-, baleset-, szavatosság-, betöréss lopás elleni, üveg-, jég- és állat-biztosításoknál. Felolliagosítással, prospektusokkal és díjjánlatlall szlvesen szolgál a Hungária Általános Biztosító Részu.-Társaság Igazgatósága Budapest, VII., Károly-körút 3.

SZEGEDI VEZÉRÜGYNÖKSÉGE: TISZA LAJOS-KÖRÚT 73.

és a társaság képviselősegei.

Hungária Kötvények

Biztonsági alapok: 21.000.000 kor.

OLCSÓ DIJAK!

ELÖNYÖS FELTÉTELEK!